

Budući podoficiri

Por. b. b. Gavriilo Antić, Split

Na komandnom mostu »Galeba« zazujaio je telefon. Javio se jedan oficir, saslušao govornika, završio razgovor i prišao komandantu:

— Druže komandante, pita drug... možemo li voziti malo sporije. More »nalijeva« u šljupku, pitomci će biti svi mokri.

— Ne možemo usporavati, vježbu ćemo izvršiti, kako smo započeli — kratko je odgovorio komandant. Onaj oficir nije mogao ispuniti želju drugu, koji je zvao telefonom.

Stvar je bila u ovome.

Šljupka je poslije jednog manevra bila uvučena pored broda na strujini. Njenu posadu su tog dana sačinjavali pitomci — brodarci.

More nije bilo mnogo uzburkano, ali se ipak povremeno poneki val razbio o pramac šljupke i, pretvarajući se u sitne i krupne kaplje, obilno zaspao njenu posadu.

To je trajalo kratko, a zatim je šljupka bila dignuta na brod.

— Dobro je bilo — zadovoljno se kasnije smijao na palubi komandir čamca, pitomac Dragoljub Kocić.

— Bogme, pošteno nas pokvasi, dobro je što sija sunce pa ćemo se brzo osušiti — govorio je pitomac Mihajlović svome drugu iz čamca Zoviću, koji je maramicom brisao mokru kosu i vrat.

— Sad ste pečeni mornari — dobacio im je jedan njihov drug u suhoj odjeći, a zatim je dodao:

— Eh, šta nisam bio i ja u čamcu!

Kasnije sam razgovarao s drugom, koji je intervenirao telefonom. Uvidio je sam, da je njegov zahtjev bio suvišan. Jer, kad je on zvao, vježba je već bila pri kraju, dan je bio sunčan i uniforme su se brzo osušile. Uostalom, mornar treba da se srodi s morem, da ga osjeti. A ovo polijevanje nije bilo ni djelić onoga, što mornara može snaći na moru.

Komandant je bio u pravu.

U ulozi posmatrača

Stajali su postrojeni na pramcu »Galeba«, dok im je potporučnik Petar Šimić objašnjavao, kako se izvodi manevar sidrenja i rad posade.

— Dvije uze u moru! — javljao je telefonom na most jedan oficir . . .

— Vidite, čim istekne jedna uza, odmah treba javljati. I tako za svaku slijedeću uzu — objašnjavao je Šimić, dok je lanac istjecao.

Kasnije su, na isti način, posmatrali rad posade pri dizanju sidra.

Ovi pitomci su budući podoficiri. Oni moraju dobro poznavati — i teoretski i praktično — sve pomorske radnje. I ovo posmatranje jedan je od načina njihovog obučavanja.

U kasarni na političkoj obuci

Dobar dio vremena provode oni u učionicama.

Na jednom času diskutiralo se o demokraciji i radničkom samoupravljanju u našoj zemlji. Kapetan korvete Čorak prozvao je pitomca Savića. On dobro govori, ali mu odgovor nije potpun. Naročito je nepotpuno objasnio, kako funkcionira i kad se saziva zbor radnika.

Poslije njega ustaje pitomac Sajlović i dopunjava ga, ali ni njegov odgovor nije potpun. Tek treći diskutant Cvijović »dokrajči« ovo pitanje. Nastavniku je ovaj put preostalo samo da konstatira, da je pitanje zbora radnika razjašnjeno.

Tako se, pažljivo i strpljivo, razjašnjavaju razna pitanja. Zato — sigurni smo — u ovom odjeljenju rijetko će se naći pitomac, kojemu poslije pređene teme neko pitanje nije jasno.

U slobodnom vremenu

A kako i gdje provode oni svoje slobodno vrijeme? Ako se radi o kasarni, onda je tu knjiga, čitanje štampe, spremanje neke priredbe ili pak sama priredba pred svojim drugovima, šah, razne druge igre, a naravno i učenje, koje im je glavni zadatak. Učenje je naročito intenzivno pred ispите, što ne znači, da se preko godine malo uči.

Uvijek ornj na šalu i smijeh, puni optimizma, oni to na razne načine izražavaju. Uzmimo, na pr. onih deset minuta između dva školska časa . . .

Izišli su na znak zvonca pred zgradu. Jedan od njih reče:

— Na tebi je, Ramiću, ostalo.

On je time mislio, da Ramić treba da podmetne ruku i da bude »žrtva« u poznatoj igri »zujanja«. Pitomac Adil Ramić, koji je prošle pauze bio na redu, pa ga spasilo zvonca za čas, sada je poslušno stao, podvukao lijevu ruku ispod desnog pazuha primao udarce i pogađao. Kad je pogodio, došli su drugi, dok opet zvonilo nije zazvonilo.

Oni veseli i, reklo bi se, nestašni mladići pretvorili su se tada u ozbiljne đake.

